

VAN VROEGE VOGEL TOT NACHTUIL



De dag van kinderrevalidatiearts Sjoerd Timmermans in Amsterdam UMC begint met een multidisciplinair overleg. Rond de tafel zitten artsen, onderzoekers, laboranten en bewegingswetenschappers; een deel van de groep sluit online aan. Langs de wanden staan boekenkasten vol vakliteratuur. Op het scherm volgen beelden van patiënten elkaar op. De verschillen zijn groot: jong of bijna achttien, lopend of in een rolstoel. En rond ieder kind is een andere combinatie van specialisten en therapeuten betrokken. Sjoerd typt mee, kijkt aandachtig en herkent meteen over wie het gaat: 'O, is hij nog steeds zo gek van trainen?' Even later lopen we het gangbeeldlab binnen. Camera's en sensoren leggen vast hoe kinderen bewegen; de metingen worden daarna gecombineerd tot één beeld. Zo zien artsen wat er voor en na een operatie verandert, welke behandeling nodig is, of hoe een behandeling uitpakt. Als

academisch centrum krijgt het ziekenhuis ook kinderen doorgestuurd voor complexe diagnostiek of één specifieke vraag. Zo'n patiënt ziet Sjoerd soms maar één keer; vaker loopt hij jaren met een kind en het gezin mee. Kort of lang, steeds begint de behandeling bij de hulpvraag van het kind en de ouders. Kinderrevalidatie is maatwerk. Niet alleen omdat een patiënt in de groei meerdere keren een nieuwe spalk nodig heeft. Een kind dat graag voetbalt, heeft andere wensen dan een kind dat liever gamet. En thuis telt mee: hoe ziet het gezin eruit, wat kan er in huis? Op de poli horen een vijftienjarig meisje en haar moeder wat er mogelijk is om haar verkrampte hand te ontspannen. Eerst wil Sjoerd weten wat de behandeling haar moet brengen: 'Als we dit gaan doen, wat is dan het doel?' Ze weet het meteen: zelfstandig douchen. Pas daarna volgen de opties. Tussendoor leert zij hém een paar woorden gebarentaal.

